

CAPITOLUL I

Ușa fumoarului, aflată pe direcția din care bătea vântul, rămăsese deschisă în ceața Atlanticului de Nord, în vreme ce vasul uriaș se legăna, iar sirenele șuierau pentru a avertiza flota de pescuit de prezența lui.

- Micul Cheyne este o adevărată pacoste pentru vaporul nostru, zise un bărbat îmbrăcat cu un pardesiu de postav în timp ce împingea ușa cu pumnul. Nu avem nevoie de el aici. E mult prea obraznic.

Un neamț cu părul alb întinse mâna să ia un sandvici și mârâi printre dinți:

- E un jen pe care îl cunosc. Ameriga e blină de soiul ăsta. Vă zic eu că zăbăgiții ăjtia ar trebui să aipă incluză în bilet și frânghia de sbânzurat.

- Ei, în realitate, nu are un suflet rău. Altceva e de plâns, zise cu glas molcom un locuitor din New York, care stătea întins pe niște perne, sub spiraiul umed. A fost târât de colo colo, din hotel în hotel, de pe vremea când era doar un bebeluș. Discutam cu

Rudyard Kipling

mama lui azi-diminează. E o femeie încântătoare, care nu are pretenția că-l învață să se comporte. El merge în Europa să-și desăvârșească educația acolo.

- Încă n-a apucat să-l educe cineva, zise un bărbat din Philadelphia, ghemuit într-un colț. Puștiul ăsta are două sute de dolari pe lună bani de buzunar, din câte mi-a spus. Și nu a împlinit nici șaisprezece ani!

- *Găile verate, te-agolo are pani taică-su, nu?* întrebă neamțul.

- Da. De acolo, din afacerile miniere, din che-
restea și vapoare. Bătrânul are un adevărat palat în San Diego. Și-a ridicat o casă impunătoare și în Los Angeles. Are șase căi ferate, jumătate din instalațiile de tăiat lemne de pe versanții munților de lângă Pacific și își lasă soția să-i cheltuiască banii după bunul ei plac, continuă, pe un ton lipsit de vlagă, omul din Philadelphia. Dar Vestul nu-i este pe plac, după câte spune chiar ea. Îmi imaginez că de asta se plimbă dintr-o parte în cealaltă a Americii, cu puștiul și cu nervii săi, încercând să afle ce-ar putea să-l distreze pe acesta. Florida, Adirondacks, Lakewood, Hot Springs, New York, apoi o iau de la capăt. Pentru moment, el nu este decât un colindător de hoteluri de mâna a doua. După ce o să termine și cu Europa, o să fie jale!

- Dar bătrânului nu-i pasă? întrebă omul cu pardesiul din postav.

- Bătrânul strânge bani. Se pare că nu-și dorește decât să fie lăsat în pace. Își va da seama de greșală

CĂPITANII CURAJOȘI

abia peste câțiva ani. Păcat de puști, are câteva calități, care i-ar putea fi scoase la lumină.

- *Un neisbrăvit! Un neisbrăvit!* mârâi neamțul.

Ușa se trânti iar, și un băiat de vreo cincisprezece ani, zvelt, suplu, cu o țigară pe jumătate fumată în colțul gurii, se aplecă spre interior peste scara înaltă. Tenul lui palid și plin de coșuri nu părea potrivit cu vârsta. Privirea îi exprima un amestec de nehotărâre, lăudăroșenie și indispoziție. Era îmbrăcat într-un veston roșu și cu pantaloni scurți, purta ciorapi roșii, pantofi de biciclist și o caschetă de tricot roșu lăsată pe ceafă. După ce fluieră printre dinți, uitându-se la ceata strânsă acolo, zise cu voce tare:

- Ce părere aveți? Nu se mai vede nimic pe-afară. Se aud vasele de pescuit cum sună în jurul nostru. Ar fi frumos dacă am îndoii vreunul, nu?

- Închide ușa, Harvey, îi zise newyorkezul. Închide ușa și rămâi afară. Nu e nevoie de tine pe aici.

- Nu mă puteți împiedica să fac ce-mi place, răspunse el sigur pe sine. Oare dumneavoastră mi-ați plătit drumul, domnule Martin? Cred că am dreptul să stau aici, ca oricare altul.

Luă niște zaruri dintr-o cutie de table și începu să le arunce. Mâna lui dreaptă juca împotriva celei stângi.

- Nu-i așa, domnilor, că e tare trist aici? Dacă am face un poker?

Nu primi niciun răspuns. Atunci scoase un rotocol de fum, își legănă picioarele și bătu ritmic cu

Rudyard Kipling

degetele, destul de murdare, în masa de lemn. După care scoase un teac de bani din buzunar și începu să-i numere.

- Cum se simte mama dumitale în după-amiaza asta? îl întrebă cineva. N-am văzut-o la masa de prânz.

- Cred că-i în cabina ei. E cam tot timpul bolnavă atunci când călătorește pe ocean. O să-i dau camerei cînșpe dolari ca să aibă grijă de ea. Eu nu cobor aici decât atunci când sunt nevoit. Nu mă simt chiar în apele mele. Doamne, e pentru prima oară când călătoresc pe ocean!

- Nu are rost să te scuzi, Harvey.

- Cine se scuza? E pentru prima oară când traversez oceanul, domnilor, și n-am suferit de rău de mare decât în ziua în care am plecat. Nu, domnilor!

Triumfător, dădu cu pumnul în masă și continuă să își numere banii.

- Ah, văd bine că ești aproape ca o mașină de preț, cu marca la vedere, spuse căscând omul din Philadelphia. Țara se va mândri cu dumneata dacă vei continua pe calea asta.

- Știu! Sunt american și cu asta am spus tot. O să le arăt eu celor din Europa ce pot de îndată ce pun piciorul pe uscat. Na! Mi s-a stins țigara. Nu suport să fumez amestecul de tutun pe care-l vinde stewardul de la bordul navei. Nu are nimeni dintre dumneavoastră, domnilor, o țigară turcească adevărată?

Mecanicul-șef intră o clipă, roșu la față, zâmbitor, cu hainele ude.

CĂPITANII CURAJOȘI

- Ia spune-mi, Mac, îi strigă vesel Harvey, cum merge treaba?

- Ca de obicei, i se răspunse cu destulă seriozitate. Tinerii sunt la fel de politicoși cu cei mai în vârstă ca ei, iar aceștia le apreciază, ca întotdeauna, politețea.

Un răs înăbușit răsună dintr-un colț. Neamțul își deschise cutia cu țigări și îi oferi lui Harvey una neagră și subțire.

- *Iată o atevărată minune de vumat, tinere, îi zise el. O vei îngerga? Da? Vei vi puguros tupă aia.*

Cu un gest de fanfaron, băiatul își aprinse țigara, care nu avea un aspect prea atrăgător. Simțea că urcase încă o treaptă pe scara socială.

- E nevoie de mult mai mult ca să mă poată da gata, spuse el, neștiind că aprindea acel obiect de temut cunoscut sub denumirea de „wheelingstogie“.

- *Asta vom vetea, îi răspunse neamțul. Unde ne găsim în glipa te față, tomnule Magtonalt?*

- Chiar aici sau prin apropiere, domnule Schaefer, zise mecanicul, indicându-i un punct pe hartă. În seara asta vom ajunge pe Marele Banc. Dar, ca o idee generală, ne aflăm acum chiar în mijlocul flotei de pescuit. Am „ras“ trei ambarcațiuni și aproape că am „scalpat“ un vas francez de catargul lui, de aceea puteți spune că mergem destul de strâns.

- *Vă plage țigara mea? îl întrebă neamțul pe Harvey când acestuia i se umplură ochii de lacrimi.*

Rudyard Kipling

- Are o aromă nemaipomenită! îi răspunse el, strângând din dinți. Parcă viteza vaporului s-a redus puțin nu? Mă duc pe-afară să văd ce se întâmplă.

- *Și eu aj fage aja dagă aj fi în logul tumneavoastră*, zise neamțul.

Harvey ieși împleticindu-se pe puntea umedă și se îndreptă către balustradă. Îi era foarte rău. Îl văzu însă pe steward strângând niște scaune și, cum se lăudase în fața lui că nu avusese niciodată rău de mare, mândria îl făcu să meargă până la capătul punții, trecând pe lângă salonul secunzilor. În partea din spate, construcția respectivă se termina cu un acoperiș ca o spinare de broască-țestoasă. Puntea era pustie și el se târî până la marginea acesteia, lângă bățul unui pavilion¹. Acolo se îndoii de la mijloc și se lăsă pradă agoniei, căci efectul nociv produs de „wheelingstogie“ se adăuga celui produs de valuri și vibrațiile elicei, devenind insuportabil. I se părea că până și capul i se umflă. Trupul își pierdea parcă din greutate, iar călcâiele îi erau luate de vânt. Își pierdu cunoștința, din pricina răului de mare, și o balansare a navei îl ridică peste suprafața netedă, ducându-l până la bordajul unit cu carapacea de broască-țestoasă a salonului. Atunci, un val cenușiu și fără contur clar ieși din ceață unduindu-se, îl luă pe Harvey și îl purtă departe, în direcția vântului. Fu acoperit de apă, apoi nu mai știu nimic...

¹ Steag (n.tr.)

CĂPITANII CURAJOȘI

Se trezi din pricina zgomotului produs de una dintre goarnele care anunță masa, așa cum se obișnuia în școala de vară la care studiase mai de mult, în Adirondacks. Încet, încet, își aminti că era Harvey Cheyne, mort prin înec în largul oceanului, dar se simți prea slăbit ca să mai facă legătura între idei. În nări îi pătrunse un miros nou. Un fel de umiditate vâscoasă îi provoca frisoane pe tot spatele. Era ud learcă. Deschise ochii și își dădu seama că încă se afla la suprafața mării, căci apa se mișca în jurul lui, sub forma unor munți argintii, și sub el simțea o bucată de pește care mai mișca. Privirea i se opri pe spatele lat al unui bărbat îmbrăcat în jersey albastru.

„Nu e bine, își zise el. Am murit, asta e sigur, și iată un suflet care se chinuiește.“

Gemu, în vreme ce necunoscutul își întoarse capul către el, lăsând să se vadă astfel doi cercei din aur pierduți printre buclele de păr negru.

- Aha! Te simți mai bine acum? îl întrebă. Stai așa, culcat, și nu te mai agita, ca să înaintăm mai repede.

Din cauza unei smucituri a vâslelor, văzu partea din față a ambarcațiunii care înainta pe o mare fără spumă și se ridica pe câte un val, pentru ca apoi să lungească peste abisul limpede ce urma. Dar ascensiunea pe acel munte de apă nu întrerupsese conversația cu omul în jersey albastru.

- Bună treabă, nu-i așa, că te-am prins înainte să te duci la fund? Nu? Cu atât mai mult cu cât, nu-i așa?,

Rudyard Kipling

vaporul nu s-a oprit din drum ca să mă ajungă din urmă. Cum ai căzut?

- Nu mă simțeam bine, îmi zise Harvey. Din această cauză am căzut...

- Chiar atunci când am suflat din goarnă și când pachebotul a cârmit brusc, te-am văzut căzând în ocean. Așa e? Mi-am închipuit că elicea vasului te tăia deja în bucăți, așa cum se întâmplă cu momeala pentru pești, dar te-ai îndepărtat de ea și ai plutit în derivă spre mine, iar eu te-am prins cu plasa. Și, uite-așa, scăpași cu viață de data asta!

- Unde mă află? îl întrebă Harvey, care nu-și putea imagina că era încă viu.

- Ești în barcă, alături de mine. Mă numesc Manuel și vin de pe goeleta *Suntem Aici* din Gloucester. Eu locuiesc acolo. Vom mânca de îndată. Bine?

Părea că are două perechi de mâini și un cap de bronz căci, în vreme ce sufla într-o cochilie mare de melc, trebuia, firește, să rămână în picioare, astfel că se apleca să contrabalanseze înclinarea pe valuri a șalupei. Chemarea ascuțită și guturală a instrumentului său străbătea ceața deasă. Harvey își aminti doar că, în timpul discuției lor, zăcea întins pe spate și era speriat de valurile din jur. I se păru apoi că aude un bubuit de tun, o altă goarnă și mai multe strigăte. Lângă ei se zări ceva mai mare decât șalupa lor. Mai mulți oameni vorbeau în același timp. Fu coborât într-o văgăună întunecoasă care se mișca neîncetat,

CĂPITANII CURAJOȘI

unde niște bărbați în impermeabile îi dădură o băutură caldă și îi scoaseră hainele ude. Curând, adormi.

Când se trezi, ciuli urechile să audă clopoțelul ce vestea micul dejun pe steamer¹ și se miră că propria-i cabină devenise atât de strâmtă. Se întoarse și privirea i se opri pe un fel de pivniță mică, având o deschidere triunghiulară, luminată de lampa agățată de o grindă pătrată enormă. O masă cu trei colțuri se întindea, nu departe de el, de la unghiul format de pereții dinspre proră până la catargul velei foc. În cealaltă parte a încăperii, dincolo de o sobă de Plymouth foarte uzată, stătea un băiat cam de o vârstă cu el, cu fața plată și îmbujorată, pe care clipeau doi ochi cenușii. Purta un jerseu albastru și cizme de cauciuc. Mai multe perechi de pantofi grosolani, de toate culorile, o șapcă, șosete de lână ce nu mai puteau fi folosite zăceau pe dușumea, iar impermeabilele, negre și galbene, se legănau în dreapta și în stânga paturilor. Locul acela degaja diverse mirosuri. Impermeabilele emanau o duhoare grea, un fel de fond pentru miasma de pește prăjit, de grăsime, de vopsea, piper și tutun alterat. La acestea se adăuga mirosul specific vasului și apei sărate. Harvey constată cu dezgust că nu avea cearșaf pe ceea ce folosea drept pat. Stătea întins pe o bucată de pânză pusă peste o saltea plină de noduri și de ridicături. În plus, nici mișcarea vasului nu era cea a unui steamer. Nu aluneca, nici nu se rotea, ci

¹ Vapor (n.tr.)

Rudyard Kipling

se zbătea mai curând, prostește și fără niciun motiv, ca un mânz prins în căpăstru. De peste tot veneau zgomote produse de apă, de bârnele care pârlăiau și trosneau. Gemu de disperare și se gândi la mama lui.

- E mai bine acum? îl întrebă băiatul, forțându-se să zâmbească. Puțină cafea, nu?

Îi aduse o cană de tablă, plină cu băutura respectivă, pe care o îndulci cu melasă.

- Nu are și lapte? întrebă Harvey, aruncându-și privirea peste paturile duble și întunecate, ca și cum ar fi sperat să găsească o vacă pe acolo.

- Bineînțeles că nu, îi răspunse băiatul. Și nici nu va avea până la mijlocul lui septembrie. Eu am pregătit-o!

Harvey o bău în liniște și celălalt băiat îi întinse o farfurie plină cu bucăți crocante de carne de porc prăjită, pe care le înghiți cu lăcomie.

- Ți-am pus hainele la uscat. Cred că s-au mai scurtat puțin. Nu sunt după moda noastră! Întoarce-te pe toate părțile, să vezi dacă te mai doare ceva.

Harvey se întinse de-i trosniră toate oasele, fără să simtă vreo durere.

- Totul e bine, îi zise băiatul cu afecțiune. Ia-ți inima în dinți și mergi pe punte. Tata vrea să te vadă. Mie mi se spune Danny și sunt ajutor de bucătar. Fac și alte treburi, fac curat, mă ocup cu treburi care nu țin de demnitatea pescarilor. Nu există alt mus la bord în

CĂPITANII CURAJOȘI

afară de mine de când Otto a căzut în apă. Otto era suedez și avea douăzeci de ani... Dar tu cum ai căzut, că nu era furtună pe mare?

- Dar nici liniște deplină nu era, îi zise Harvey bosumflat. Vântul sufla tare, valurile se izbeau de vas, iar eu am rău de mare. Cred că m-am prăbușit peste balustradă...

- Erau doar câteva talazuri, ca de obicei. Așa a fost ieri toată ziua și la fel în timpul nopții, îi zise băiatul. Dar nici pe departe furtună... O să vezi ce înseamnă asta înainte de a-ți încheia călătoria! Acum, mergi pe punte. Tata te așteaptă.

Ca mulți alți tineri înstăriți, Harvey nu mai primise până atunci vreun ordin de la cineva, cel puțin nu fără explicații îndelungi despre avantajele supunerii și motivele care duceau la asemenea cerințe. Doamna Cheyne trăia cu teama de a nu-l brusca sufletește, motiv pentru care, poate, ajunsese ea până la limitele depresiei nervoase. El nu putea deci să înțeleagă că trebuia să se grăbească, indiferent de pricină, și îi zise celuilalt:

- Să coboare tatăl tău la mine dacă se grăbește să-mi vorbească. Vreau să mă ducă direct la New York. Va fi plătit pentru asta.

Dan își holbă ochii la el, căci o astfel de glumă, prin conținutul și implicațiile ei, produsese un efect uimitor asupra lui.